

לצורך נוכרים, שנאמר, "אֶדְ אֶשֶׁר יֵאָכֵל לְכָל נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יַעֲשֶׂה לְכֶם" (שמות י"ב ט"ז) "לְכֶם" ולא לנוכרים.

אמנם, בהמה שחציה של נוכרי וחציה של ישראל, **מותר לישראל לשחטה ביום טוב**, אף על פי ששחיטה זו מועילה גם לנוכרי, כי מכל מקום **שחיטה זו נצרכת היא לישראל**, ואינו מוסיף בה כלום לצורך הנוכרי, ומאחר שלצורך אכילת הישראל מחלקו הבהמה טעונה שחיטה, השחיטה מותרת.

ואין זה דומה לשחיטת נדרים ונדבות, שיש בהם חלק לאכילת בעלים וכהנים, [כהנים בחזה ושוק, ובעלים בבשר], ואף על פי כן יש אומרים שהיא אסורה ביום טוב, כי שחיטת נדרים ונדבות אינה נחשבת כשחיטה לצורך ההקרבה ולא לצורך האכילה, ואחר שקרב לגבוה, נתנה תורה רשות לאכול משל גבוה [=משלחן גבוה קא זכו^א], ומאחר שעיקר השחיטה אינה לצורך האכילה, אלא לצורך ההקרבה, היא אסורה.

רב הונא אחר דרשתו ביום טוב דחה את רב אויא מהשיב על קושיתו

ומעשה ברב אויא סבא שבא ושאל מרב הונא ביום טוב, אם מותר לשחוט בהמה שחציה של נוכרי וחציה של ישראל, והורה לו רב הונא שמותר.

וכששאל אותו רב אויא סבא, מה החילוק בין זו שיש בה היתר מפני חלקו של ישראל, לבין נדרים ונדבות שלא הותרו אף על פי שיש בהם חלק לכהנים ולבעלים, לא השיבו רב הונא תשובה, אלא אמר לו עורבא פרח, כלומר השיאו לדבר אחר, **ואמר לו ראה, עורב פורח למעלה**².

כשיצא רב אויא, שאל רבה בנו של רב הונא את אביו, וכי לא זהו רב אויא סבא, שאתה³ משבחו תמיד, שהוא אדם גדול, ולמה דחיתו והלך לו בכלימה.

^א כעבד שנוטל פרס מרבו. כן פירש רש"י. ואפילו לרבי יוסי הגלילי, דקאמר, קדשים קלים ממון בעלים הן ... ואפילו לאחר זריקה קאמר ... מכל מקום אותו ממון זכה משלחן גבוה, דהא עיקר הקרבן בשביל גבוה, והלכך נהי דהוי ממון לקדש בו את האשה, מכל מקום כל העבודות לצורך גבוה הם עושים. [תוס'].]

² כן פירש רש"י. ור"ח פירש עורבא פרח, לשון גנאי ופחיתות היא, כלומר דעת זו דעת נערים ששוקקין בעורבין.

³ לשון הגמרא הוא, "דמשתבח ליה מר בגויה", כלומר רבה לא דיבר עם אביו כנוכח, אלא כנסתר, והזכירו בלשון כבוד, "מר", אף על פי שהיה אביו.